

Crocodile Trophy 2007 řečí čísel

23. října – 1. listopadu

10 etap

1400 km

80 jezdců na startu jako původní horní limit

90 jezdců na startu, z toho 5 žen

1590 eur startovné pro jednotlivce,

4490 eur pro tříčlenný tým

Crocodile Trophy 2007
čtenář Vela jako závodící reportér
Jan Kopka coby zasvěcený redaktor

KDYŽ SE BAVÍ KROKODÝLI

Ta pohádka měla
zhruba podobný začátek:

Časopisu Vela se podařilo získat pro jednoho

z vylosovaných čtenářů volné startovné na australský MTB etapový
podnik Crocodile Trophy. Kdo jej chtěl získat, musel dobře odpovědět na anketní otázku

týkající se této akce. Roman Štátný, jeden z mnoha respondentů, zřejmě své příjmení nenosi jen tak:

nejenže dobře odpověděl a byl vylosován, navíc se mu cestu za krokodýly povedlo opravdu uskutečnit!

Získat startovné ve výši 1590 eur, to zní lákavě, ovšem jen do té doby, než zjistíte, že letenka do Austrálie přijde na více než tři desítky tisíc korun českých. Královéhradečák Roman Šťastný se však k problému (rozuměj své výhře) postavil jako chlap a zanedlouho nám oznámil, že je skutečně plně připraven vyrazit. A to přesto, že v jeho mailu byla jedna malá žádost o pomoc: můžete mi vše vyřídit? Neovládám angličtinu... Tomu se říká rozhodnutí srdcem! Správnou odpověď na anketní otázku navíc vyhledala Romanova žena, která toho následně prý trochu litovala. Shodou náhod Roman letos najel okolo 10 000 km, skoro jednou tolik, kolik je jeho běžný standard. Osud?

Roman byl jedním z pěti Čechů, kteří se letošního ročníku Crocodile Trophy zúčastnili. Vedle ostřílených Radka Šíbla a Ondřeje Fojtíka, zaznamenavších mnohé úspěchy včetně vítězných etap, to byl i Lukáš Mráz (všichni čtyři v kategorii Elite) a Bohuslav Babor (kategorie M1). Na start se postavil i Roman Petr jako jediný zástupce ze Slovenska, zajímavá

byla účast hvězdy světového maratonského nebe, Itala Maura Bettina, či zástupce silniční profesionální stáje Astana Benoita Joachima (oba v barvách pro tuto akci postaveného Dream Teamu).

Prostě jinak

Je to přesně sedm let od chvíle, kdy Jan Kopka objevil australský závod pro české jezdce, byl prvním našincem, který se na něj vypravil. Sedm let je dlouhá doba, za kterou se mnohé změnilo, podobu závodu, jeho atmosféru či skladbu účastníků nevyjímaje. Namísto standardní reportáže jsme proto sáhli k zajímavějšímu pokusu – vyvolali jsme rozhovor mezi Honzou Kopkou a Romanem Šťastným, jen lehce moderovaný, ovšem kompletně zaznamenaný. Odehrává se v několika obrazech. Probíhal nejprve v hale na brněnské výstavě Sportlife, aby se poté přesunul na parkoviště do Honzova Transitu, to když nás vymetli tamní uklízečky.

Připravil: Rudolf Hronza

Foto: John Flynn (Crocodile Trophy) a autor

Roman Šťastný (vlevo) a Jan Kopka porovnávají na brněnském výstavišti, kudy vedla trasa před sedmi lety a letos.

KUDY TAM

Jan Kopka (JK): „S čím jsi šel do soutěže ve Velu o startovné, přál jsi si odjet?“

Roman Šťastný (RŠ): „V tu chvíli ne.“

JK: „A proč jsi to teda dělal?! To popravdě trochu nechápu... Já tam prostě moc chtěl jet, za dobrodružstvím.“

RŠ: „Je pravda, že jsem nejprve trochu přemýšlel, že když vyhraji, tak startovné prodám. Pak když přišel mail, tak jsem si říkal: Ty jo, já jsem fakt vyhrál! Lidi v práci mě podpořili, i já rychle pochopil, že to je skvělá šance zažít něco výjimečného.“

TEHDY A TEĎ

JK: „Jak letošní ročník vypadal? V roce 2000 se jelo z jihu Austrálie na sever, celkem 2120 km.“

RŠ: „A kolik etap? My měli 1400 km rozložených do deseti porcí.“

JK: „My do 14, jeli jsme třeba i tři dvoustovky po sobě. Byl to tvrdý ročník, podle pořadatele natolik, že si ho už nadále nemohli dovolit – příště by přišli o účastníky. Hobíky dokonce často hledali ještě po nocích v buši. Je to ale škoda, protože tohle pojetí závodu mělo myšlenku – jedeš odněkud někam, přes kontinent. Bylo to ale drahé i logisticky, vždyť startovné se pohybovalo kolem 110 000 Kč! Ale jsem rád, že tomu tak bylo. Minimálně můžu říci, že jsem přejel Austrálii.“

RŠ: „Naše trasa vedla ve tvaru U po malém území. V polovině závodu jsme byli ve městě Chillagoe, kde bylo výborné zázemí na dva dny. Navíc se odtud jela jedna etapa stylem tam a stejnou cestou zpět.“

Ta původně měla mít 140 km, ale bylo horko, tak ji zkrátili. Stovku v úmorném horku jsme však přesto jeli průměrem přes 30 km/h.“

JK: „Jak brzy před startem jsi dorazil? Já jen den předem. První čtyři dny jsem pak měl horečky. Lepší je asi přiletět a rovnou startovat, nejhorší únava po aklimatizaci přijde po třech čtyřech dnech.“

RŠ: „Já tam byl právě čtyři dny předtím, s aklimatizací jsem ale naštěstí neměl problém.“

JK: „Koukal jsem, že se sešla slušná konkurence. Na startu byl i kdosi z Astany.“

RŠ: „Obojí je pravda. Z borce z Astany jsme si záhy dělali legraci – hrozný machr, všem dával najevo svou důležitost! Závod probíhal od etapy k etapě, nešlo o pouhé dojetí, překonání sebe sama, ale o vítězství – samozřejmě vyjma hobíků.“

JK: „Tohle za nás bylo stejné, velké ambice, průměry dokonce až 34 km/h! Přijeli i profesionálové, hlavně

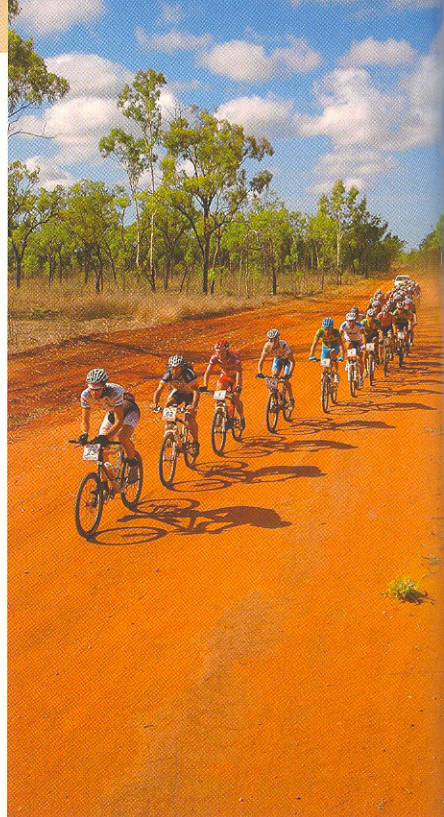
Fuji team byl sestavený s velkým očekáváním. Bylo to náročné, závodilo se natvrdo. Ze všech extrémů jsem právě z tohoto byl nejvíce hotový.“

RŠ: „Překvapilo mne, že přes to velké nasazení závod dojeli snad skoro všichni. Kdo už nevládl jednu etapu, slezl do sběrného vozu, dostal čas posledního toho dne, a ten další mohl pokračovat.“

JK: „Nás hodně stmelila jak ta obrovská námaha, tak i souboj jednotlivců proti mamutímu osmičlennému profitýmu. Jak jsi ty vnímal navazování vztahů?“

RŠ: „V něčem jsme to měli snazší, bylo nás šest Čechů (včetně Pavly Fojtíkové, která vytvářela záze- mí svému manželovi Ondrovi), a to nebyla výjimka. Skupinky se tvořily hlavně podle národností.“

JK: „Za nás jsme třeba v buši udělali oheň, když někdo z jezdců měl narozeniny, mlátili jsme do klacků, napodobovali domorodé tance... Mám pocit, podle toho, co vyprávíš, že jsme k sobě měli blíže.“

Radek Šíbl (14) se postavil jakési podivné svázanosti pelotonu, když ve chvíli, kdy jeden z favorizovaný, Ital Bettin, píchl a najednou všichni ostatní přestali jet, zvolnili. To by se v případě kohokoliv jiného nestalo. Radek se zvedl a všem ujel.

RŠ: „Máš pravdu – i Radek Šíbl mi vyprávěl, že když tu byl sám, prožíval to a byl brán úplně jinak než tenhle rok, kdy nás bylo šest. Byl tu ale třeba jeden Polák, každý den byl sám – sám si stavěl stan, v etapách se s nikým nebavil.“

JK: „Je to taky hodně o řeči, když neumíš anglicky, s nikým se nebavíš, zůstáváš sám, protože nemůžeš komunikovat. Jinak tě to přece musí tlačit mezi lidi! V tom vidím výhodu vyrážet sám.“

RŠ: „Hm, já mám s řečí problém. Pomohli mi kluci, co tam byli taky. Ale letěl jsem sám a zvládl to – na druhý konec světa se slovníkem v ruce!“

JK: „Ještě že jsi si nezval jiný slovník!“

RŠ: „Nejvíc mne mrzelo, že jsem si s lidmi, se kterými jsem objel etapu ve skupině, nemohl popovídat v cíli, probrat zážitky.“

O TAKTICE

Velo: „Romane, vás bylo pět z Čech, byli jste schopní se dohodnout na spolupráci?“

RŠ: „Ano, ale ne prvoplánově. Například situace v šesté etapě: jeden z Italů, v té době třetí, měl defekt. Ondra Fojtik za mnou přijel, jestli bych mu nepomohl. Byl jsem unavený, ale slíbil jsem, že ano, do občerstvovačky, tedy asi osm kilometrů. Pak jsem ale právě na ní zaváhal a odpadl. Kilák před depem se pravidelně začínalo závodit o co nejlepší pozici v něm, já byl unavený, přijel s odstupem, déle hledal své lahve, a bylo to – pokračoval jsem sám.“

JK: „V mém případě docházelo ke spolupráci mezi těmi, kdo byli schopní konkurovat profitýmu. Oni nás ale pak většinou vždy setřáslí. Začal jsem například spolupracovat zničehonic s Dánem, ale neřekli jsme si to – pomáhali jsme si při nástupech a podobně. Najednou jsme třeba zjistili, že jsme dva

„fudžáky“ setřáslí. Měli jsme z toho radost, ale bylo to spontánní.“

RŠ: „Přesně tak. Když bylo třeba držet tempo, někdo předtím ujel, střídali se všichni, kdo mohli, měli zrovna sílu, nikdo se moc nevyvážel. Pokud ano, odpočinul si několik střídání a znovu se zapojil.“

Velo: „Je vůbec možné si stanovit nějakou taktiku?“

JK: „Musíš, člověk třeba nesmí jet sám, musí být ve skupině, hlavně kvůli větru. Přijel jsem to objet, ale rychle mne vtáhlo závodění, takže jsem pokaždé jel naplno.“

RŠ: „Pro mne to byl první etapový podnik. Byl jsem překvapený, že jsem schopný závodit každý den: nejsi s to dojet do stanu a druhý den ti to zase jede. Taktika zněla neodpadnout ze skupiny, dojet.“

NEJ OKAMŽIKY

Velo: „Dokážete pojmenovat nejsilnější okamžik závodu?“

RŠ: „Pro mne devátá etapa. Jel jsem v dlouhém osamoceném úniku, byl to pro mne úžasný pocit, na takto prestižním závodě být sám vepředu, vnímat kamery, foťáky, potlesk diváků. Jako bych v tu chvíli chápal Vinokurova: on si vzal dopink, věděl, že ho můžou dostat, ale podstoupil to. Já taky riskoval – všechny síly pro ty krátké chvíle.“

JK: „Každý den byl pro mne silný zážitek. Nejsilnější? Když mi přešli kolo. Převlíkáš dres a najednou vidíš

džíp, jak ti najel na šlapací střed. Další silné momenty souvisí. Museli mi zprovoznit náhradní bike, odložili start, dali mi starou „ludru“. Pak vidíš obdiv lidí, žes to nevzdal. Po třech dalších etapách odstoupil jeden z Rakušanů. Počkal na mne v cíli, půjčil mi své kolo. Už jsme se znali, z letadla. Sedl si v Singapuru vedle mne, zeptal se mne, co piju. Dal si se mnou pivo, v Austrálii ho vytahovali hodně unaveného. Byl namyšlený, věděl, že je výborný, ale byl fajn.“

Velo: „A nejslabší okamžik?“

JK: „Když jsem byl ujetý a vypadalo to, že vyhraju nejkopcovitější etapu, dojel mne člověk, vyhrál, a já po závodě zjistil, že se v kopcích držel auta. Bylo to zklamání, myslel jsem, že to je férový závod. Docela dlouho jsem se z toho vzpamatovával.“

RŠ: „V jedné etapě jsem si sáhl na dno, dvakrát jsem měl defekt. Píchnes, dáš se dokupy, dva kiláky za depem píchnes podruhé. Půjčíš si duši, hustíš, zjistíš, že je prasklá. Půjčíš si další, znovu prasklá. Nejede ti to kvůli hlubokému písku, pijes horký čaj v hrozném vedru, do cíle zbývá 30 kilometrů. Byl jsem rád, že jsem dojel.“

Velo: „Co pro vás bylo nejtěžší a co jste naopak chápali jako svou výhodu?“

JK: „Nejtěžší bylo určitě vedro v buši, kdy se jelo hodně po černých skalách! Vedro nesnáším dobře, můj výkon v něm klesá. Tohle byl extrém, ale překvapilo mne, že jsem mohl jezdit naplno.

Hrdinství předvedl Belgičan Marc Herremans. Nehodou v roce 2002 paralyzované spodní končetiny nahradily ruce, které roztáčely soukolí speciální tříkolky k neuvěřitelným výkonům. Poslední, desátá etapa se již jela vnějši, aby v jejím konci nechal peloton poodjet právě Herremanse a symbolicky jej vyhrát. Byl to hold síle lidské vůle. Herremans dojel na celkovém 23. místě, v čase těsně pod 90 hodin a průměrnou rychlostí okolo 12 km/h, obklopen svými dvěma druhy, což ale nebylo vůbec důležité. Dokázal to! „Ochrnutí ani jiná zdravotní překážka vás nesmí zastavit v konání velkých věcí ve vašem životě!“ vzkazuje Marc.

ČESKÁ VÝSLEDKOVÁ STOPA

1. **Mauro Bettin**, Itálie, 41:00:07 hod, průměr 27,54 km/hod
 2. **Ondřej FOJTÍK**, ČR, 41:25:54 hod (vítězství v deváté etapě, vyjma páté vždy v první desítce)
 3. **Tim Bennett**, Austrálie, 42:07:19 hod
 6. **Radoslav ŠÍBL**, ČR, 42:28:14 hod (vítězství v sedmé etapě, vyjma páté vždy v první desítce)
 17. **Roman ŠTASTNÝ**, ČR, 47:41:53 hod (na snímku, nejlépe šestý v páté etapě)
 20. **Lukáš MRÁZ**, ČR, 52:19:07 hod
 23. v kategorii M1 – **Bohuslav BABOR**, ČR, 60:11:52 hod
- nejlepší žena: **Michela Benzoni**, Itálie, 45:53:58 hod

A výhoda? Že jsem hybrid – biker i silničář. Fuji tým rozjžděl klasičkou silniční taktiku, kterou bikeři neznají. Proto jsem s nimi dokázal jet.“

RŠ: „Vedro bylo drsný, nemůžeš s ním nic dělat, neutečeš mu. Báł jsem se ho a potvrdilo se to. Mou výhodou byly roviny – z okolí Hradce jsem na ně zvyklý. Co mě ale dostalo, byla příčná roleta. Když nemáš fulla, jsi z toho vytřesený, dost tě to rozhodí a stojí mnoho sil.“

JK: „Po krajích je navíc hluboký písek, ani tam se tomu nedalo uhnout.“

RŠ: „Snad jen uprostřed si člověk občas trochu ulevil. A ten písek ubíral strašně moc. Dlouho v něm hledáš stopu, lítáš od strany ke straně.“

JK: „Navíc se v těchto partiích i hodně ujíždělo – najednou jsi ztratil stopu, ostatní ne, a zmizeli ti. Takový silniční závod s bikovými prvky. Bojoval jsem právě se sypkým pískem, byl stejný jak na pláži. Holandani nám tu běžně unikali, a já nebyl schopný jim stačit. Oni jeli, já šel. Nejenže doma v tom jezdí pořád, ale bylo to i tím, na co jsem přišel později u sněhu: je třeba mít měkké pneumatiky, aby se člověk tolik nepropadal.“

ROZHODUJÍCÍ OKAMŽIKY

Velo: „V jakých chvílích člověk myslí na to, že by slezl?“

RŠ: „Když nemáš vodu! Nebo když ti celkově dojde.“

JK: „Jel jsem vlastně několik ultramaratonů hned za sebou, stále vsedě, v jedné pozici. Únava se těžko

popisuje, byla obrovská. Zabalil bych ve chvíli, kdy bych se podíval, kolik toho zbývá do konce. Nikdy jsem se nedíval dále než na dvě etapy. V etapě by mě ale nenapadlo zabalit.“

RŠ: „A co zadek, taky jsi měl problémy?“

JK: „Mám štěstí, že na to netrpím. V podstatě jsme před každou etapou vystrčili zadek a doktor nám ho namazal antibakteriální masťou.“

RŠ: „My z toho před akcí měli velký respekt, mazal jsem se pořád, problémy se mi našťestí taky vyhnuly. Měl jsem navíc čtyři kratasy, takže jsem je stihl prát a měnit.“

TRAŤ A ZÁZEMÍ

Velo: „Jaké bylo zajištění na trati a jaká byla trať?“

JK: „Odstartovali jsme a zmizeli v terénu, často na stezky, kam nemohlo auto. Za námi jel sběrný džíp, někdo vždy objel i úseky, kam auto nemohlo, aby tam někdo nezůstal. Zabloudit se ale dalo – značení skoro nebylo, pořadatelé házeli na křižovatkách na odbočky, kam se nejelo, klacky. Jenže nikdy jsi nevěděl, jestli ten konkrétní tam hodili, nebo tam spadl sám ze stromu...“

RŠ: „Letos byla trať zvládnutelná i autem, skvěle značená, pořád okolo nás někdo byl, vyjma tuším asi 30 km v jedné etapě. Ale to neznamená, že chyběly náročné úseky, třeba sjezdy po kamenech i po lávě. Já našťestí nikdy nespádl, okolo nás ale bylo hodně pomlácených. Jinak jsme kempovali u řek, pořadatelé natáhli do vody pumpu, mohli jsme se umýt. Hrozné ale byly mouchy.“

JK: „To už je pěkné zázemí. My kam dojeli, tam jsme udělali provizorní tábor, někdy se koupali jen v bahnivých loužích, ze kterých pila zvířata a mylo se v nich nádobí.“

RŠ: „Já měl hlavně problém usnout! Byl jsem upjatý na závod, myslel na druhý den, bylo hrozné vedro.“

JK: „Já byl taky vždy rád, že jsem přežil den. Ostatní šli na masáž, rychle ležet, aby byli v pohodě na další den. Já se ale vždy sebral a šel do místního baru, když to šlo, mezi domorodce, a povídal si s nimi. Poslouchal jsem jejich moudra a zapomínal na závod, krásně jsem si odpočinul. Začal jsem se těšit, koho potkám další den.“

V CÍLI

Velo: „Co následuje po projetí cílem – chybí ti najednou to vše, nebo přijde slastná úleva?“

RŠ: „Řekli jsme si: Je to tam! Byla to velká úleva, zabalíš kolo a jen si užíváš, pivo, moře. Dnes, týden poté, už ale mám na kolo zase abstrák...“

JK: „Já to cítil trochu jinak. Slavnostní zakončení, show pro lidi. Projeli jsme cílem a najednou se všichni chovali jako pod vlivem drog – uvolnění, bavili se, mleli páté přes deváté. Já se fyzicky sesypal, nechtěl jsem nikoho vidět, na tři dny jsem se zavřel na pokoj.“

JK: „Jel bys tam vůbec znovu?“

RŠ: „Asi ne. Určitě ne. Ty?“

JK: „Tenkrát jsem si říkal, že mne tam už nikdo nedostane. Odezněla ale bolest, zůstala mi v hlavě atmosféra, říkal jsem si, že bych se i vrátil.“

RŠ: „Věřím, že si to člověk uvědomí s odstupem.“